

Arrest

nr. 296 842 van 10 november 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de gemeente TEMSE, vertegenwoordigd door de Burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 24 april 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de gemeente Temse van 14 maart 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 mei 2023 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 13 december 2022 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 14 maart 2023 neemt de burgemeester van de gemeente Temse een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §3, gelezen in combinatie met artikel 58, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 13-12-2022 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

(...)

x De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie;

Bewijs ziektekostenverzekering; bewijzen van stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen van de referentiepersoon; geregistreerd huurcontract of eigendomsakte; geldig paspoort van Suriname

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de formele en materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het evenredigheids-, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel alsook van het rechtszekerheids- en het legaliteitsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

"4.1.2.

De materiële motiveringsplicht waarborgt dat de redenen waarop de beslissing werd gestoeld, zowel in feite als in rechte aanvaardbaar zijn. Daarnaast houdt de formele motiveringsplicht in dat alle motieven werden opgenomen in de beslissing.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. M.a.w., bij het nemen van een beslissing moet de verweerster zich steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel waarborgt dat verweerster in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt. Daarnaast houdt het redelijkheidsbeginsel in dat de opgegeven motieven kan verantwoorden om tot een bepaalde beslissing te zijn gekomen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

4.1.3. Met betrekking tot de voorgelegde documenten en artikel 40ter van de Vreemdelingenwet

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de verzoekster niet aan de vereiste voorwaarden voldoet.

Verzoekster wenst eerst en vooral te benadrukken dat zij alles in werking heeft gesteld om weldegelijk te voldoen aan de voorwaarden uit artikel 40ter van de Vreemdelingenwet!

Ze legde in het kader van de aanvraag reeds haar huwelijksakte, verschillende loonfiches van de referentiepersoon, het bewijs van betaling van de administratieve bijdrage voor.

Verzoekster wenst echter de aandacht te vestigen op het feit dat zij de brieven van de gemeente, waarbij bijkomende documenten werden gevraagd, te laat heeft ontvangen door het gedrag van haar partner.

Haar echtgenoot, de heer J.D.M. (...), waarmee zij op heden een moeilijke verstandhouding heeft, hield deze brieven achter, en weigerde zijn medewerking te verlenen om de nodige documenten die hij moest voorzien af te leveren aan de gemeente.

Zij was thans niet op de hoogte welke documenten de gemeente nog nodig had om de aanvraag tot gezinshereniging te vervolledigen.

Bijgevolg was zij wel in het bezit van de nodige documenten op het moment van de aanvraag, doch kon zij deze niet tijdig voorleggen, door toedoen van haar echtgenoot.

Verzoekster was toen en op heden in het bezit van volgende documenten:

- Bewijs van identiteit (kopie paspoort) (zie het stuk 2);*
- Huwelijksakte (zie het stuk 3);*
- Bewijs van toereikende middelen van de referentiepersoon. Zij kan zowel de loonfiches van de heer D.M, als de bedrijfsvoorheffingen van 2022, zijn aanslagbiljet van 2021 en een fiscaal attest van zijn sociale bijdragen (zie de stuk 4-7);*
- Sinds december 2022 ontvangt hij een ziekte-uitkering, ook hiervan heeft verzoekster een bewijs (zie het stuk 8);*
- Op heden huurt zij een woning, zij legt hiervan haar huurovereenkomst voor (zie het stuk 9);*
- Zij heeft ook al geruime tijd een vaste tewerkstelling, sinds haar ontslag bij haar echtgenoot. Zij behelst een functie bij (...), die onder de knelpuntberoepen valt en waar zij de garantie krijgt om te mogen blijven werken indien haar verblijf wordt geregulariseerd (zie het stuk 10)*

Zij deed overigens beroep op een familielid in Suriname om haar Surinaams paspoort te vernieuwen. Echter mocht ze deze op heden nog niet bekomen.

Dat zij tevens niet in de mogelijkheid is om een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging in te dienen, daar de heer D.M. zijn aanwezigheid vereist is bij het indienen van de aanvraag en hij elke medewerking weigert.

Dat zij momenteel ook niet meer op een gezamenlijk adres verblijven.

Dat dit alles echter buiten de wil is van verzoekster (cfr. infra).

4.1.4. Met betrekking tot de bedreigingen van de referentiepersoon t.o.v. verzoekster

Zoals eerder aangehaald is verzoekster sinds 05.02.2020 gehuwd met de heer J.D.M. (...).

Dat de relatie echter verbroken is en mevrouw op heden niet meer samen woont met haar echtgenoot. Zij wensen dan ook uit de echt te scheiden. Op heden zijn zij echter nog steeds gehuwd.

Dat tijdens de periode waarin de aanvraag tot gezinshereniging werd ingediend, de relatie onder druk kwam te staan.

Dat om deze reden de heer D.M. (...) alle medewerking tot het vervolledigen van de aanvraag tot gezinshereniging weigerde.

Dat verzoekster verschillende keren het slachtoffer werd van huiselijk geweld. Dat haar echtgenoot verzoekster verschillende keren met de dood heeft bedreigd. Dit blijkt uit geluidsfragmenten die zij heeft opgenomen. Deze worden aan de DVZ overgemaakt. Zij ontving ook enkele bedreigingen via Whatsapp (zie het stuk 11).

Verzoekster bracht hier ook de politiediensten van op de hoogte. Echter had zij schrik om klacht in te dienen, om het huwelijk niet volledig te verwoesten, tevergeefs.

Dat voor verzoekster deze situatie onhoudbaar werd, waardoor zij besloot te verhuizen van hun gezamenlijk adres aan de K. (...) te 9140 Temse naar G. (...) te 9890 Gavere.

Dat zij nu bereid is om klacht in te dienen.

Dat verweerster echter bij het nemen van de beslissing tot weigering dient te onderzoeken of verzoekster niet onder toepassingsgebied van artikel 42quater § 4, 4° Vw valt.

Verweerster dient immers rekening te houden met alle elementen die hem ter kennis gebracht zijn of in het administratief dossier zitten. Met name de redenen die verzoekster ertoe gebracht hebben een einde te maken aan de gezinscel met haar Belgische echtgenoot. In dat opzicht moet DVZ rekening houden met het huiselijk geweld en bedreigingen die verzoekster heeft verkregen.

In dergelijk geval valt verzoekster immers onder de uitzondering, aangezien zij tijdens het huwelijk of het slachtoffer was van huiselijk geweld.

Zij kan bijkomend aantonen dat zij voor zichzelf kan instaan en voldoende bestaansmiddelen heeft gelet op haar arbeidsovereenkomst en haar huurovereenkomst (zie stukken 9-10).

Het Grondwettelijk Hof oordeelde dat DVZ altijd rekening moet houden met het element 'huiselijk geweld' bij een beslissing om het verblijfsrecht te beëindigen van een familielid van een Belg of Unieburger, slachtoffer van intrafamiliaal geweld. Zelfs wanneer het familielid niet voldoet aan de bijkomende voorwaarden en dus géén bestaansmiddelen of ziekteverzekering heeft (GwH 17 september 2015, nr. 121/2015). Tengevolge van arrest nr. 17/2019 van het Grondwettelijk Hof vraagt DVZ in de praktijk ook voor deze slachtoffers niet langer het bewijs van de bijkomende voorwaarden (werken enz.).

Dat verweerster thans haar zorgvuldigheid en motiveringsverplichting schendt wanneer zij niet motiveert waarom verzoekster niet onder het toepassingsgebied van artikel 42quater § 4, 4° Vw valt, hoewel zij via het administratief dossier op de hoogte zou moeten zijn van de ruzies, bedreigingen, politie-interventies.

Dat verzoekster alsnog de bijkomende bewijzen van het huiselijk geweld zal overmaken aan de DVZ."

2.2. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: "de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De verzoekende partij laat na om bij haar toelichting bij het enig middel duidelijk uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, het rechtszekerheidsbeginsel en het legaliteitsbeginsel schendt.

Het enig middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

2.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. De bestreden weigeringsbeslissing verwijst naar de bepalingen van artikel 52, §3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en stelt dat de verzoekende partij niet binnen de gestelde termijn heeft aangetoond dat zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie omdat de volgende gevraagde documenten niet werden overgemaakt: bewijs ziektekostenverzekering, bewijzen van stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen van de referentiepersoon, geregistreerd huurcontract of eigendomsakte en een geldig paspoort van Suriname.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de voormelde motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

2.4. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel leggen aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van deze beginselen kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Deze beginselen staan de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.5. De verzoekende partij betoogt dat zij wenst te benadrukken dat zij alles in het werk heeft gesteld om weldegelijk te voldoen aan de voorwaarden uit artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, dat zij in het kader van de aanvraag reeds haar huwelijksakte, verschillende loonfiches van de referentiepersoon en een bewijs van betaling van de administratieve bijdrage voorlegde. Het loutere feit dat de verzoekende partij de intentie had en alles in het werk stelde te voldoen aan de wettelijke voorwaarden, doet geen afbreuk aan de terechte vaststelling in de bestreden beslissing dat de verzoekende partij niet binnen de gestelde termijn heeft aangetoond dat zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie omdat een bewijs ziektekostenverzekering, bewijzen van stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen van de referentiepersoon, een geregistreerd huurcontract of eigendomsakte en een geldig paspoort van Suriname, niet werden overgemaakt. Het loutere feit dat zij reeds haar huwelijksakte en een bewijs van betaling van de administratieve bijdrage voorlegde doet hieraan evenmin afbreuk. Waar zij lijkt voor te houden dat zij ook reeds verschillende loonfiches van de referentiepersoon heeft voorgelegd, kan de Raad enkel vaststellen dat geenszins blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij bij de aanvraag van 13 december 2022 loonfiches van de referentiepersoon heeft voorgelegd en de verzoekende partij dit ook ter gelegenheid van haar verzoekschrift niet aannemelijk maakt, zodat niet blijkt dat de verwerende partij in de bestreden beslissing foutief, onzorgvuldig of op kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat de verzoekende partij geen bewijzen stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen van de referentiepersoon heeft overgemaakt.

2.6. Daarnaast wenst de verzoekende partij er de aandacht op te vestigen dat zij de brieven van de gemeente, waarbij bijkomende documenten werden gevraagd, te laat heeft ontvangen door het gedrag van haar partner, dat haar echtgenoot, waarmee zij op heden een moeilijke verstandhouding heeft, deze brieven achterhield en zijn medewerking weigerde te verlenen om de nodige documenten die hij moest voorzien af te leveren aan de gemeente, dat zij thans niet op de hoogte was welke documenten de gemeente nog nodig had om de aanvraag tot gezinshereniging te vervolledigen, dat zij wel in het bezit was van de nodige documenten op het ogenblik van de aanvraag, doch deze niet tijdig kon voorleggen door het toedoen van haar echtgenoot, dat zij toen in het bezit was van het bewijs van identiteit, van de

huwelijksakte, van het bewijs van toereikende bestaansmiddelen, van het bewijs van ziekte-uitkering, van de huurovereenkomst van de woning die zij op heden huurt en van haar tewerkstelling.

Zelfs indien de verzoekende partij zou kunnen aantonen of zou kunnen gevolgd worden in haar betoog dat de gemeente bijkomende documenten vroeg door middel van brieven, die haar echtgenoot achterhield, kan de Raad slechts vaststellen dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 13 december 2022 een bijlage 19ter, met name “aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie”, ondertekende en op dit document reeds vermeld staat dat zij verzocht wordt om binnen de drie maanden, dus ten laatste op 13 maart 2023, de volgende documenten over te leggen: “Gereg. huurovereenkomst of eigendomsakte, Bewijs van stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen van de referentiepersoon (...), Bewijs ziektekostenverzekering, nieuw geldig paspoort van Suriname”. De verzoekende partij kan dan ook niet voorhouden dat zij de vraag naar bijkomende documenten te laat ontvangen heeft, dat zij thans niet op de hoogte was welke documenten de gemeente nog nodig had om de aanvraag tot gezinshereniging te vervullen en dat zij, hoewel in het bezit van de nodige documenten, deze niet tijdig kon voorleggen. Het betoog dat de brieven van de gemeente werden achtergehouden door haar echtgenoot, dat zij de documenten, die zij nochtans had, niet kon voorleggen door toedoen van haar echtgenoot en dat zij op heden een moeilijke verstandhouding heeft met haar echtgenoot is dan ook niet dienstig. In zoverre zij met haar betoog dat haar echtgenoot zijn medewerking weigerde te verlenen om de nodige documenten die hij moest voorzien af te leveren aan de gemeente, wenst aan te geven dat zij de documenten niet tijdig kon voorleggen aan de gemeente daar haar echtgenoot de nodige documenten niet tijdig voorzag en zij ze aldus niet tijdig in haar bezit had, stelt de Raad enerzijds vast dat de verzoekende partij niet verduidelijkt welke documenten door haar echtgenoot dienden voorzien te worden en die zij niet tijdig van hem verkreeg en anderzijds dat de verzoekende partij nadien zelf aangeeft dat zij op het moment van de aanvraag wel in het bezit was van de nodige documenten, doch deze enkel niet tijdig kon voorleggen door toedoen van haar echtgenoot.

Waar de verzoekende partij verduidelijkt dat zij heden in het bezit is van het bewijs van identiteit, van de huwelijksakte, van het bewijs van toereikende bestaansmiddelen, van het bewijs van ziekte-uitkering, van de huurovereenkomst van de woning die zij op heden huurt en van haar tewerkstelling, wijst de Raad erop dat niet blijkt, en de verzoekende partij ook niet voorhoudt of aantoont, dat deze stukken werden voorgelegd aan de gemeente Temse naar aanleiding van haar aanvraag van 13 december 2022 voor het nemen van de bestreden beslissing, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee aldus geen rekening te hebben gehouden. Immers dient de regelmatigheid van een bestuursbeslissing te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen van die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. RvS 30 maart 1994, nr. 46.794, R.A.C.E. 1994, z.p.). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij waren voorgelegd op het ogenblik dat zij haar beslissing nam. De Raad kan dus alleen maar vaststellen dat deze nieuwe documenten niet dienstig kunnen worden bijgebracht. Het betoog dat zij heden in het bezit is van de nodige documenten is ook niet dienstig.

2.7. De verzoekende partij stelt voorts nog dat zij beroep deed op een familielid in Suriname om haar Surinaams paspoort te vernieuwen, dat zij dit echter op heden nog niet mocht bekomen.

De verzoekende partij verduidelijkt geenszins, en de Raad ziet niet in, op welke wijze het feit dat zij tracht, via derden, haar paspoort te vernieuwen, afbreuk doet aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat zij niet binnen de gestelde termijn heeft aangetoond dat zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in hoedanigheid van een familielid van een burger van de Unie, daar zij onder meer geen geldig paspoort van Suriname heeft voorgelegd.

2.8. Ook waar de verzoekende partij stelt dat zij niet in de mogelijkheid is om een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging in te dienen daar de aanwezigheid van de heer D.M. vereist is bij het indienen van de aanvraag en hij elke medewerking weigert, dat zij momenteel ook niet meer op een gezamenlijk adres verblijven en dit alles buiten haar wil is, verduidelijkt de verzoekende partij niet op welke wijze het feit dat zij niet in de mogelijkheid is om een nieuwe aanvraag in te dienen omdat haar echtgenoot medewerking weigert en zij niet langer samenwonen, afbreuk doet aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat zij niet binnen de gestelde termijn heeft aangetoond dat zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in hoedanigheid van een familielid van een burger

van de Unie. In de bestreden beslissing wordt overigens geenszins gewag gemaakt van de mogelijkheid tot het indienen van een nieuwe aanvraag.

2.9. Daarnaast betoogt de verzoekende partij dat zij gehuwd is met de heer J.D.M., doch dat de relatie verbroken is en zij heden niet meer samenwonen en wensen uit de echt te scheiden, dat zij heden echter nog steeds gehuwd zijn, dat in de periode waarin de aanvraag gezinshereniging werd ingediend de relatie onder druk kwam te staan, dat om deze redenen de heer J.D.M. alle medewerking tot het vervullen van de aanvraag weigerde, dat zij verschillende keren het slachtoffer werd van huiselijk geweld, dat haar echtgenoot haar verschillende keren met de dood heeft bedreigd, dat dit blijkt uit geluidsfragmenten die zij heeft opgenomen, dat deze aan de verwerende partij overgemaakt worden, dat zij ook enkele bedreigingen ontving via Whatsapp, dat zij hiervan ook de politiediensten op de hoogte bracht, dat zij schrik had om klacht in te dienen om het huwelijk niet volledig te verwoesten, doch tevergeefs, dat voor haar deze situatie onhoudbaar werd waardoor zij besloot te verhuizen en dat zij nu bereid is om klacht in te dienen.

Met voormeld betoog maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat de verwerende partij op foutieve, onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat de verzoekende partij niet binnen de gestelde termijn heeft aangetoond dat zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie omdat een bewijs ziektekostenverzekering, bewijzen van stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen van de referentiepersoon, een geregistreerd huurcontract of eigendomsakte en een geldig paspoort van Suriname, niet werden overgemaakt. Bovendien lijkt de verzoekende partij met haar betoog zelf aan te geven dat zij niet langer beschouwd kan of wenst te worden als familielid van een burger van de Unie, minstens dat zij niet langer de intentie heeft de referentiepersoon te begeleiden of te vervoegen zodat zij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Waar zij in het licht van de door haar aangevoerde omstandigheden van huiselijk geweld betoogt dat de verwerende partij bij de beslissing tot weigering dient te onderzoeken of zij niet onder het toepassingsgebied van artikel 42quater, §4, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet valt, kan zij geenszins gevolgd worden. Artikel 42quater, §4, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op een uitzondering op het beëindigen van het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie om reden dat het huwelijk met de burger van de Unie wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, wordt beëindigd of er geen gezamenlijke vestiging meer is, met name indien bijzonder schrijnende situaties deze uitzondering rechtvaardigen. De bestreden beslissing betreft echter geen beslissing waarbij een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht van een familielid van een Unieburger doch wel een beslissing tot weigering van verblijf. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig verwijzen naar voormelde bepaling en kan niet gevolgd worden in haar betoog dat de verwerende partij rekening dient te houden met alle elementen die haar ter kennis zijn gebracht of in het administratief dossier zitten, met name de redenen die de verzoekende partij ertoe gebracht hebben om een einde te maken aan de gezinscel met haar Belgische echtgenoot, dat in dit opzicht de verwerende partij rekening had moeten houden met het huiselijk geweld en de bedreigingen die zij gekregen heeft, dat in dergelijk geval zij onder de uitzondering valt aangezien zij tijdens het huwelijk het slachtoffer was van huiselijk geweld. Nu artikel 42quater, §4, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet *in casu* geen toepassing vindt, daar het niet gaat om een beëindiging van het verblijf, is ook het betoog dat zij bijkomend kan aantonen dat zij voor zichzelf kan instaan en voldoende bestaansmiddelen heeft gelet op haar arbeidsovereenkomst en haar huurovereenkomst (dit is één van de cumulatieve voorwaarden uit artikel 42quater, §4, tweede lid voor het toepassen van de uitzonderingen van artikel 42quater, §4, eerste lid) en dat het Grondwettelijk Hof oordeelde dat de Dienst Vreemdelingenzaken altijd rekening moet houden met het element 'huiselijk geweld' bij een beslissing om het verblijfsrecht te beëindigen van een familielid van een Belg of Unieburger, slachtoffer van intrafamiliaal geweld, dat zelfs wanneer het familielid niet voldoet aan de bijkomende voorwaarden en dus geen bestaansmiddelen of ziekteverzekering heeft, dat ten gevolge van het arrest nr. 17/2019 van het Grondwettelijk Hof, de Dienst Vreemdelingenzaken in de praktijk ook voor deze slachtoffers niet langer het bewijs van de bijkomende voorwaarden vraagt, niet dienstig.

Daar de bestreden beslissing aldus *in casu* geen beslissing tot beëindiging van het verblijf van meer dan drie maanden van een familielid van een burger van de Unie betreft, diende de verwerende partij dan ook niet te motiveren waarom de verzoekende partij niet onder het toepassingsgebied van artikel 42quater, §4, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet valt, hoewel zij via het administratief dossier op de hoogte zou moeten zijn van de ruzies, bedreigingen en politie-interventies.

Mede gelet op wat voorafgaat, toont de verzoekende partij met de stelling dat zij alsnog bijkomende bewijzen van het huiselijk geweld zal overmaken aan de verwerende partij, geenszins aan dat de verwerende partij op foutieve, onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat de verzoekende partij niet binnen de gestelde termijn heeft aangetoond dat zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie omdat een bewijs ziektekostenverzekering, bewijzen van stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen van de referentiepersoon, een geregistreerd huurcontract of eigendomsakte en een geldig paspoort van Suriname, niet werden overgemaakt.

2.10. De verzoekende partij maakt een schending van de door haar aangevoerde bepalingen en beginselen niet aannemelijk.

Het enig middel is, in de mate ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend drieëntwintig door:

N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. VERMANDER